

### Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 24 lutego 2021 r. w sprawie T-108/18 oraz stwierdzenie, że względem wnoszącego odwołanie nie przysługują żądania zwrotu dochodzone decyzją drugiej strony postępowania z dnia 21 grudnia 2017 r. (sygn. akt OF/2016/0720) jak również z dnia 7 lutego 2018 r. (sygn. akt OF/2016/0720),
- tytułem ewentualnym, uchylenie ww. wyroku Sądu Unii Europejskiej i przekazanie sprawy do Sądu Unii Europejskiej,
- obciążenie kosztami postępowania stroną przeciwną względem wnoszącego odwołanie.

### Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi trzy zarzuty

1. **Zarzut pierwszy odwołania:** zarzut proceduralny dotyczący braku otwarcia na nowo procedury ustnej.

Wnosząca odwołanie podnosi, że przedstawione przez nią nowe okoliczności faktyczne, o których dowiedziała się dopiero po zakończeniu ustnego etapu postępowania i których do tego czasu nie mogła przedstawić w postępowaniu, pozbawiają zaskarżoną decyzję w zasadniczym zakresie podstawy argumentacji, ponieważ opiera się ona na okolicznościach faktycznych, które nie znajdują potwierdzenia w ustaleniach krajowego organu ścigania.

Ponadto wniosek wnoszącej odwołanie o otwarcie na nowo ustnego etapu postępowania z powodu nieznanych dotychczas nowych okoliczności faktycznych, które mają znaczenie prawne dla rozstrzygnięcia sporu w taki sposób, że mogą na nie wpłynąć na korzyść strony, został oddalony z powodu błędu w ocenie.

2. **Zarzut drugi:** Naruszenie zakresu zasady kontrydiktoryjności.

Sąd pominął okoliczność, że obiektywnie niemożliwe było przedłożenie przez wnoszącą odwołanie, bez jej winy i w chwili wydania zaskarżonej decyzji przez drugą stronę postępowania, dokumentów potwierdzających prawidłowe wykorzystanie środków, a druga strona postępowania dokonała niekorzystnego dla wnoszącej odwołanie ustalenia w zakresie prawidłowego wykorzystania środków.

3. **Zarzut trzeci** dotyczący naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i naruszenia zakresu zasady proporcjonalności.

Sąd nie dokonał oceny względnie nie dokonał jej bez naruszenia prawa, uzasadnionych oczekiwań wnoszącej odwołanie, które powstały w wyniku pisemnego potwierdzenia przez drugą stronę postępowania, że sporne finansowane projekty zostały prawidłowo zrealizowane.

Sąd nie wykazał, że istniało rzeczywiste, ujawnione później odstępstwo od stanu faktycznego, które było podstawą złożonego przez drugą stronę postępowania oświadczenia potwierdzającego prawidłowe wykorzystanie środków i które samo w sobie mogłoby podważyć pierwotną pozytywną ocenę procesów wdrożeniowych i ich przydatności.

Wreszcie, jest niezgodne z zasadą proporcjonalności, aby wskazówki dotyczące ewentualnych odchyień nie zostały w pełni wyjaśnione poprzez wyczerpanie dostępnych drugiej stronie postępowania i Sądowi źródeł wiedzy przed sięgnięciem przez drugą stronę postępowania do najbardziej drastycznego ze wszystkich możliwych środków (w tym przypadku całkowitego zwrotu wszystkich przyznanych i wypłaconych środków finansowych).

---

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de première instance de Liège (Belgia) w dniu 7 maja 2021 r. – Starkinvest SRL**

(Sprawa C-291/21)

(2021/C 278/49)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de première instance de Liège

**Strony w postępowaniu głównym**

Strona wnioskująca o wydanie nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym: Starkinvest SRL

**Pytania prejudycjalne**

- 1) Czy doręczone orzeczenie sądowe nakładające na stronę obowiązek zapłaty kary pieniężnej w przypadku naruszenia nakazu zaniechania stanowi orzeczenie zobowiązujące dłużnika do zapłacenia roszczenia wierzyciela w rozumieniu art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 655/2014 z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającego procedurę europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym [w celu ułatwienia transgranicznego dochodzenia wierzytelności w sprawach cywilnych i handlowych] <sup>(1)</sup>?
- 2) Czy orzeczenie sądowe nakładające na stronę obowiązek zapłaty kary pieniężnej, pomimo że jest wykonalne w państwie członkowskim wydania, jest objęte zakresem pojęcia „orzeczenie” w rozumieniu art. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 655/2014 ustanawiającego procedurę europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym, jeżeli wysokość rzeszonej kary pieniężnej nie została ostatecznie określona zgodnie z art. 55 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1215/12 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych <sup>(2)</sup>?

<sup>(1)</sup> Dz.U. 2014, L 189, s. 59.

<sup>(2)</sup> Dz.U. 2012, L 351, s. 1.

**Wniosek w wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony Tribunale Ordinario di Firenze (Włochy) w dniu 10 maja 2021 r. – XXX.XX / Ministero dell’Interno, Dipartimento per le Libertà civili e l’Immigrazione – Unità Dublino**

(Sprawa C-297/21)

(2021/C 278/50)

Język postępowania: włoski

**Sąd odsyłający**

Tribunale Ordinario di Firenze

**Strony w postępowaniu głównym**

Strona skarżąca: XXX.XX

Druga strona postępowania: Ministero dell’Interno, Dipartimento per le Libertà civili e l’Immigrazione – Unità Dublino

**Pytanie prejudycjalne**

- 1) 1. Przede wszystkim, czy art. 17 ust. 1 rozporządzenia (UE) 604/2013 <sup>(1)</sup> należy interpretować zgodnie z art. 19 i 47 [Karty praw podstawowych Unii Europejskiej] oraz art. 27 rozporządzenia (UE) 604/2013 w ten sposób, że sąd państwa członkowskiego, rozpatrujący środek zaskarżenia na decyzję Unità Dublin (jednostki dublińskiej), może uznać odpowiedzialność państwa członkowskiego, które powinno dokonać przekazania na podstawie art. 18 ust. 1 lit. d), jeżeli stwierdzi, że w odpowiedzialnym państwie członkowskim istnieje ryzyko naruszenia zasady non-refoulement poprzez wydalenie wnioskodawcy do jego państwa pochodzenia, w którym byłby on narażony na niebezpieczeństwo śmierci lub niehumanitarnego i poniżającego traktowania?
- 2) Ewentualnie, czy art. 3 ust. 2 rozporządzenia (UE) 604/2013 należy interpretować zgodnie z art. 19 i 47 [karty] oraz art. 27 rozporządzenia (UE) nr 604/2013 w ten sposób, że sąd może uznać odpowiedzialność państwa zobowiązanego do dokonania przekazania na podstawie art. 18 ust. 1 lit. d) tego rozporządzenia, jeżeli zostanie wykazane, że:
  - a) w odpowiedzialnym państwie członkowskim istnieje ryzyko naruszenia zasady non-refoulement poprzez wydalenie wnioskodawcy do jego państwa pochodzenia, w którym byłby on narażony na niebezpieczeństwo śmierci lub niehumanitarnego i poniżającego traktowania;